

Dosarul nr. 2rac-27/19

prima instanță: Judecătoria Taraclia (Svetlana Uzun)
instanța de apel: Curtea de Apel Cahul (Evghenii Dvucerenschii, Nina Veleva, Vitalie Movilă)

ÎNCHEIERE

23 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de societatea cu răspundere limitată „Imexagro”, reprezentată de Victoria Lisnic,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Trans-Aidar” împotriva societății cu răspundere limitată „Imexagro” și societății cu răspundere limitată „Asetorin-Agro”, intervenient accesoriu societatea cu răspundere limitată „Măcinătorul” și executorii judecătorești Nicolae Zmeu și Oleg Ungureanu cu privire la ridicarea sechestrului de pe bunuri,

împotriva deciziei din 21 iunie 2018 a Curții de Apel Cahul, prin care s-a respins apelul declarat de societatea cu răspundere limitată „Imexagro” și s-a menținut hotărârea din 10 octombrie 2016 a Judecătoriei Taraclia, prin care s-a admis acțiunea depusă de societatea cu răspundere limitată „Trans-Aidar”,

constată:

La 04 iulie 2016, societatea cu răspundere limitată „Trans-Aidar” (denumirea prescurtată SRL „Trans-Aidar”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva societății cu răspundere limitată „Imexagro” (denumirea prescurtată SRL „Imexagro”) și societății cu răspundere limitată „Asetorin-Agro” (denumirea prescurtată SRL „Asetorin-Agro”), intervenient accesoriu societatea cu răspundere limitată „Măcinătorul” (denumirea prescurtată SRL „Măcinătorul”) și executorii judecătorești Nicolae Zmeu și Oleg Ungureanu cu privire la ridicarea sechestrului de pe bunuri.

În motivarea acțiunii a menționat că, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 04/04-27 din 04 aprilie 2016, SRL „Trans-Aidar” a cumpărat de la SRL „Măcinătorul” producție nefinisată, și anume: semănături de grâu, orz, lucernă din anii precedenți, de pe terenurile agricole din extravilanul s. Valea-Perjei, r-l Taraclia, cu suprafața totală de 2 706 ha.

În aceeași zi, a fost întocmit actul de primire-predare a producției nefinisate, conform căruia vânzătorul a transmis, iar cumpărătorul a primit: cultura de grâu pe o suprafață de 1 124 ha; cultura de orz semănată pe o suprafață de 467 ha; cultura de lucernă pe o suprafață de 76 ha; și teren arat cu suprafața 1 093 ha.

Totodată, în baza contractului încheiat, vânzătorul a eliberat facturile fiscale seria AAA nr. 0109278 din 04 aprilie 2016 pentru suma de 6 075 618,48 de lei și seria AAA nr. 0109391 din 04 aprilie 2016 pentru suma de 32 928,09 lei.

Dealtfel, tranzacția respectivă a fost reflectată integral în contabilitatea ambelor societăți, fiind achitat impozitul funciar pe terenurile prelucrate, iar producția cumpărată a fost pusă la balanța cumpărătorului, care dealtfel a acumulat și cheltuielile legate de cultivarea și recoltarea producției agricole.

Astfel, la 04 aprilie 2016, reclamanta a devenit proprietara producției procurate, având dreptul de posesiune, folosință și dispoziție atât asupra bunului, cât și asupra fructelor care vor apărea pe viitor.

Succesiv, reclamanta a relevat că, la 24 iunie 2016, în timp ce recolta producția agricolă cultivată pe terenul procurat de la SRL „Măcinătorul”, în câmp s-a prezentat executorul judecătoresc Oleg Ungureanu, care era însoțit de reprezentanții SRL „Imexagro” și tehnică agricolă de recoltare. Acesta i-a comunicat că în scopul executării încheierii din 24 iunie 2016 a Judecătoriei Taraclia, urmează să recolte producția agricolă de pe acest teren. Însă, în urma convorbirilor îndelungate și opunerilor SRL „Trans-Aidar”, executorul judecătoresc a plecat.

La caz, reclamanta a evocat că, prin încheierea din 24 iunie 2016 a Judecătoriei Taraclia s-au aplicat măsuri de asigurare a acțiunii sub forma suspendării executării contractului de vânzare-cumpărare din 17 noiembrie 2015, încheiat între SRL „Asetorin-Agro” și SRL „Măcinătorul”.

Ulterior, la 27 iunie 2016, executorul judecătoresc Oleg Ungureanu a recidivat și, fiind însoțit de aceiași reprezentanți ai SRL „Imexagro”, au revenit cu tehnica agricolă urmărind același scop, de a recolta producția agricolă, însă, încercările acestora au eșuat din nou.

În acest sens, reclamanta a subliniat că, executorul judecătoresc nu i-a adus la cunoștință faptul că, prin încheierea din 25 iunie 2016 a Judecătoriei Taraclia s-a respins cererea SRL „Imexagro” privind suspendarea executării contractului de vânzare-cumpărare din 04 aprilie 2016, încheiat între SRL „Măcinătorul” și SRL „Trans-Aidar”, din motiv că ultima nu este parte a procesului, iar contractul nominalizat nu este obiect material al acțiunii dedusă judecății.

Subsecvent, SRL „Trans-Aidar” a indicat că, abia la 27 iunie 2016, executorul judecătoresc Oleg Ungureanu i-a adus la cunoștință faptul că, prin procesul-verbal din 18 decembrie 2015, întocmit de executorul judecătoresc Nicolae Zmeu, a fost aplicat sechestrul asupra producției nefinisate ce aparține SRL „Asetorin-Agro”.

Reclamanta a opinat că, procesul-verbal de sechestrul din 18 decembrie 2015 este ilegal, deoarece a fost întocmit în lipsa debitorului și nu i-a fost comunicat, deși la materialele cauzei era prezent certificatul nr. 196 din 14 decembrie 2015, prin care SRL „Asetorin-Agro” a adus la cunoștință că la acel moment nu dispunea de producție nefinisată și terenuri arate. Mai mult decât atât, debitorului nici nu i-a

fost comunicat despre evaluarea bunurilor sechestrate. La fel, executorul judecătoresc Nicolae Zmeu a aplicat sechestrul pe cultura de orz semănată pe suprafața 188,67 ha și pe cultura de grâu de pe suprafața 633,4 ha, însă, este incert faptul care a fost modalitatea de delimitare a acestor suprafețe.

Reclamanta a apreciat ca fiind dubioasă apariția acestui proces-verbal anume în perioada recoltării. Or, în situația existenței acestui proces-verbal, SRL „Imexagro” nu avea necesitatea de a solicita aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii sub forma suspendării contractelor din 17 noiembrie 2015 și 04 aprilie 2016.

Finalmente, reclamanta a invocat că, bunurile asupra cărora a fost aplicat sechestrul de executorul judecătoresc Nicolae Zmeu, prin procesul-verbal din 18 decembrie 2015, nu aparțin debitorului documentului executoriu. Respectiv, acesta trebuie ridicat, iar bunurile sechestrate restituite proprietarului.

La 27 iunie 2016, executorul judecătoresc Oleg Ungureanu, continuând executarea încheierii din 08 decembrie 2015 a Judecătoriei Strășeni, a aplicat sechestrul asupra roadei de orz și grâu care nu aparțin debitorului procedurii de executare.

La 01 iulie 2016, executorul judecătoresc Oleg Ungureanu a întocmit o anexă la procesul-verbal de sechestrul din 27 iunie 2016, prin care a aplicat suplimentar sechestrul pe 1 646 350 kg de orz, ce erau depozitate, și a constatat că a fost recoltat grâu de pe 120 ha din cel cu suprafața de 1 124 ha, asupra căruia a fost aplicat sechestrul.

La caz, reclamanta a remarcat că, potrivit proceselor-verbale, SRL „Asetorin-Agro” nu are nicio atribuție la producția agricolă sechestrată, deoarece aceasta este proprietatea SRL „Trans-Aidar”, care a fost procurată în semănături, ulterior cultivată pe terenurile arendate de reclamantă și se află la depozitul arendat de aceasta.

În această ordine de idei, reclamanta SRL „Trans-Aidar” a solicitat:

- ridicarea sechestrului aplicat de executorul judecătoresc Nicolae Zmeu în baza procesului-verbal din 18 decembrie 2015, asupra terenurilor cu suprafața 188,67 ha însămânțat cu orz, și 633,4 ha însămânțat cu grâu, cu eliberarea bunurilor sechestrate;

- ridicarea sechestrului aplicat de executorul judecătoresc Oleg Ungureanu în baza procesului-verbal din 27 iunie 2016, asupra recoltei anului 2016 de orz în cantitate de 1 350 de tone și asupra grâului de pe suprafața 1 124 ha, cu eliberarea acestor bunuri de sub sechestrul;

- ridicarea sechestrului aplicat de executorul judecătoresc Oleg Ungureanu în baza anexei la procesul-verbal din 27 iunie 2016, asupra orzului în cantitate de 1 646 350 kg, depozitat în încăperea arendată de SRL „Trans-Aidar”, și asupra grâului recoltat de pe suprafața 120 ha din suprafața totală de 1 124 ha, cu eliberarea acestor bunuri de sub sechestrul.

Prin hotărârea din 10 octombrie 2016 a Judecătoriei Taraclia (vol. I, f.d. 111, 130-139, 140-144 recto-verso) s-a admis acțiunea depusă de SRL „Trans-Aidar” și s-a ridicat, ca fiind ilegal aplicat:

1. sechestrul aplicat de executorul judecătoresc Nicolae Zmeu în baza procesului-verbal de sechestrul și/sau ridicare a bunului din 18 decembrie

2015, întocmit în baza documentului executoriu nr. 2c-234/2015 din 08 decembrie 2015 eliberat de Judecătoria Strășeni, asupra 188,67 ha a terenului semănat cu orz și 633,4 ha a terenului semănat cu grâu, cu eliberarea bunurilor indicate de sub sechestru;

2. sechestrul aplicat de executorul judecătoresc Oleg Ungureanu în baza procesului-verbal de sechestru și/sau ridicare a bunului din 27 iunie 2016, întocmit în baza documentelor executoriu nr. 2c-234/2015 din 08 decembrie 2015 și nr. 2c-38/16 din 04 martie 2016 eliberate de Judecătoria Strășeni, asupra 1 350 de tone de orz din roada anului 2016 și asupra grâului din roada anului 2016 de pe suprafața de 1 124 ha, cu eliberarea bunurilor indicate de sub sechestru;
3. sechestrul aplicat asupra orzului de toamnă care se află la depozitul arendat de SRL „Trans-Aidar”, în cantitate de 1 646 350 kg, și sechestrul asupra roadei de grâu recoltată de pe suprafața de 120 ha din suprafața totală de 1 124 ha, aplicat de executorul judecătoresc Oleg Ungureanu, în baza Anexei la proces-verbal de sechestru din 27 iunie 2016, cu eliberarea bunurilor indicate de sub sechestru.

Prin decizia din 21 iunie 2018 a Curții de Apel Cahul (vol. II, f.d. 59, 60-65 recto-verso) s-a respins apelul declarat de SRL „Imexagro” și s-a menținut hotărârea din 10 octombrie 2016 a Judecătoriei Taraclia.

Prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluțiile adoptate pe dispozițiile articolul 46 din Constituția Republicii Moldova; art. 315 alin. (1), (2) și (3), art. 316, art. 320 alin. (2) și art. 374 din Codul civil; art. 164 alin. (1) și (3) din Codul de executare.

Instanțele inferioare și-au argumentat concluzia prin faptul că, la momentul intentării procedurii de executare de către executorul judecătoresc Nicolae Zmeu, la 10 decembrie 2015, în baza documentului executoriu nr. 2c-234/2015 din 08 decembrie 2015 eliberat de Judecătoria Strășeni, producția nefinisată, semănăturile de orz și grâu nu erau în proprietatea debitorului SRL „Asetorin-Agro”, deoarece la 17 noiembrie 2015 aceasta le-a vândut SRL „Măcinătorul”.

Totodată, s-a constatat că prin hotărârea din 04 martie 2016 a Judecătoriei Strășeni s-a încasat de la SRL „Asetorin-Agro” în beneficiul SRL „Imexagro” datoria în sumă de 8 111 313,31 de lei și s-au ridicat bunurile – unitățile de transport și tehnica agricolă, valoarea cărora să nu depășească această sumă.

Deopotrivă, instanțele inferioare au notat că, orzul în cantitate de 1 350 de tone din roada anului 2016 și grâul cultivat de pe suprafața de 1 124 ha din roada anului 2016, care au fost sechestrate de executorul judecătoresc Oleg Ungureanu, în baza procesului-verbal de sechestru din 27 iunie 2016, precum și orzul sechestrat din depozitul arendat de către SRL „Trans-Aidar” în cantitate de 1 646 350 kg și grâul cultivat de pe suprafața de 120 ha din suprafața totală de 1 124 ha, sechestrat în baza Anexei la procesului-verbal cu privire la sechestru din 27 iunie 2016, la momentul aplicării sechestrului aparține SRL „Trans-Aidar” și nicidecum nu debitorului în procedura de executare SRL „Asetorin-Agro”.

La 25 octombrie 2018, SRL „Imexagro”, reprezentată de Victoria Lisnic, a declarat recurs împotriva deciziei din 21 iunie 2018 a Curții de Apel Cahul (vol. II, f.d. 80-85).

În motivarea recursului a reiterat circumstanțele de fapt ale cauzei, invocând suplimentar că instanțele inferioare neîntemeiat au respins cererea privind încetarea procesului. Or, la 04 iulie 2016, SRL „Asetorin-Agro” și SRL „Trans-Aidar” au contestat acțiunile executorilor judecătorești Nicolae Zmeu și Oleg Ungureanu, care prin decizia din 19 septembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost respinsă, ca depusă înafara termenului.

Mai mult decât atât, prin hotărârea din 23 decembrie 2016 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, care a fost menținută prin decizia din 13 aprilie 2017 a Curții de Apel Chișinău, s-a anulat procesul-verbal de sechestru din 27 iunie 2016, Anexa din 18 iulie 2016 la procesul-verbal de sechestru din 27 iunie 2016 și procesul-verbal de transmitere din 21 iulie 2016, întocmite de executorul judecătoresc Oleg Ungureanu.

La fel, intimații SRL „Asetorin-Agro” și SRL „Trans-Aidar” au contestat în Judecătoria Cimișlia acțiune executorului judecătoresc Nicolae Zmeu, solicitând anularea sechestrului aplicat de acesta în baza procesului-verbal de sechestru din 18 decembrie 2015. Însă, prin decizia Curții de Apel, această contestația a fost respinsă.

Astfel, în opinia recurenteii, revendicările formulate de SRL „Trans-Aidar” în prezenta acțiune civilă au format anterior obiectul unor altor cauze asupra cărora instanțele judecătorești deja s-au expus prin hotărâri devenite irevocabile.

În această ordine de idei, recurenta SRL „Imexagro”, reprezentată de Victoria Lisnic, a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 21 iunie 2018 a Curții de Apel Cahul și a hotărârii din 10 octombrie 2016 a Judecătoriei Taraclia în partea, cu dispunerea încetării procesului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie

reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, § 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 21 iunie 2018 a Curții de Apel Cahul, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Deopotrivă, copia procurii nr. 89/02 din 05 iunie 2018 eliberată de SRL „Imexagro”, valabilă până la 05 iunie 2019, precum și copia ordinului nr. 30c/16 din 16 mai 2016 (vol. II, f.d. 86 recto-verso) certifică împuternicirile Victoriei Lisnic de a reprezenta în fața instanțelor judecătorești drepturile și interesele angajatorului său SRL „Imexagro”, precum și de a exercita în numele acesteia *inter alia* dreptul procedural de a ataca hotărârile judecătorești. Respectiv, se deduce că, Victoriei Lisnic este subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs, în conformitate cu articolul 430 din Codul de procedură civilă. Concomitent, materialele cauzei atestă că cererea de recurs nu a fost examinată anterior.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele Levages Prestations Servicii vs Franța, 23 octombrie 1996, § 40; Tricard vs Franta, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; Freitag vs Germania, 19 iulie 2007, § 37; Marc Brauer, 1 septembrie 2016, § 34).

La capitolul dat, articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele Tricard vs Franta, 10 iulie 2001, § 29; Nicolae Popa vs România, 9 decembrie 2014, § 16; Tence vs

Slovenia, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele Ponomaryov vs Ucraina, 3 aprilie 2008, § 41; Ustimenko vs Ucraina, 20 octombrie 2015, § 47).

La capitolul dat, completul de admisibilitate decelează că, dispozitivul deciziei din 21 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat public în prezența reprezentantului SRL „Imexagro”, avocatul Gheorghe Macovei (vol. II, f.d. 57 verso 58 recto). Iar, la 28 august 2018, decizia instanței de apel, întocmită integral, a fost expediată SRL „Imexagro” la adresa de corespondență indicată de reprezentantul acestei în cererea de apel, însă, din motive necunoscute nu a fost reclamată (vol. I. f.d. 186, vol. II, f.d. 77).

În altă ordine de idei, se atestă că, reprezentantul SRL „Imexagro”, avocatul Gheorghe Macovei, a recepționat la 24 august 2018 copia deciziei integrale din 21 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, fapt confirmat prin avizul de recepționare a corespondenței DS3909130608AS (vol. II, f.d. 76).

Prin urmare, în condițiile speței, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece prin prisma articolului 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de atac în ordine de recurs a început să curgă la 25 august 2018, data limită fiind ziua de 25 octombrie 2018, ora 24.00, iar cererea de recurs a fost înregistrată în Secția scrisori și audiență a Curții Supreme de Justiție la 25 octombrie 2018 (vol. II, f.d. 80).

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Respectiv, implicit motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depuse de SRL „Imexagro”, reprezentată de Victoria Lisnic, completul de admisibilitate atestă că argumentele invocate în recurs, în esența lor, sunt similare alegațiilor inserate în cererea de apel (vol. I, f.d. 186-199). Astfel se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel, iar drept consecință nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate a instanței de recurs, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurenta nu a evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece SRL „Imexagro”, reprezentată de Victoria Lisnic, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de SRL „Imexagro”, reprezentată de Victoria Lisnic, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce SRL „Imexagro” a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul

de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de societatea cu răspundere limitată „Imexagro”, reprezentată de Victoria Lisnic împotriva deciziei din 21 iunie 2018 a Curții de Apel Cahul, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de societatea cu răspundere limitată „Imexagro”, reprezentată de Victoria Lisnic, împotriva deciziei din 21 iunie 2018 a Curții de Apel Cahul, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Trans-Aidar” împotriva societății cu răspundere limitată „Imexagro” și societății cu răspundere limitată „Asetorin-Agro”, intervenient accesoriu societatea cu răspundere limitată „Măcinătorul” și executorii judecătorești Nicolae Zmeu și Oleg Ungureanu cu privire la ridicarea sechestrului de pe bunuri.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic